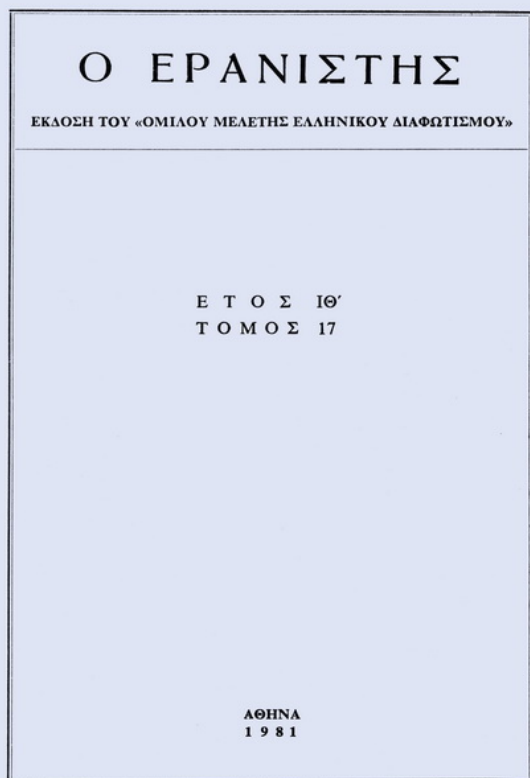

The Gleaner

Vol 17 (1981)

Για τις πρώτες δημοσιεύσεις του επιγράμματος των Ψαρών (1857)

Εμμ. Ν. Φραγκίσκος

doi: [10.12681/er.311](https://doi.org/10.12681/er.311)

To cite this article:

Φραγκίσκος Ε. Ν. (1981). Για τις πρώτες δημοσιεύσεις του επιγράμματος των Ψαρών (1857). *The Gleaner*, 17, 179–186. <https://doi.org/10.12681/er.311>

**ΓΙΑ ΤΙΣ ΠΡΩΤΕΣ ΔΗΜΟΣΙΕΥΣΕΙΣ
ΤΟΥ ΕΠΙΓΡΑΜΜΑΤΟΣ ΤΩΝ ΨΑΡΩΝ
(1857)**

Ὡς τὴ χρονιά, τὸ 1945, ποὺ ὁ Ν. Βέης ἐντόπισε στὸ φυλλάδιο τοῦ Ν. Κοτζιᾶ, «Ἐπανόρθωσις τῶν ἐν τῇ Σ. Τριχούπη ἱστορίᾳ περὶ τῶν Ψαριανῶν πραγμάτων ἱστορουμένων», Ἀθήνα 1857, τὴν πρώτη δημοσίευση τοῦ σολωμικοῦ ἐπιγράμματος γιὰ τὴν καταστροφή τῶν Ψαρῶν¹, στὴ βιβλιογραφία τοῦ ποιητῆ εἶχε, νωρίτερα ἀκόμη, καταχωριστεῖ ἕνας τίτλος, ποὺ μετέθετε ἤδη τὸν χρόνο τῆς πρώτης δημοσίευσης ἀπὸ τὸ 1859 (ἐκδοση τῶν Εὐρισκομένων) στὸ «1858»². Κι ἂν ἡ ἀναγραφή αὐτὴ, γιὰ τοὺς χρήσιμους καρπούς ποὺ ἀσφαλῶς θὰ προκαλοῦσε ἡ παραπέρα διερεύνησή της, διέφυγε τὸ ἔμπειρο μάτι τοῦ Βέη, κι ἂν ἐξάλλου τὸ εὕρημά του ἐπισκιαζόταν ἀπὸ ἕνα εὐκολοαπόδεικτο λάθος — τὸ ἀντιρρητικὸ τοῦ καθηγητῆ τῆς ἱστορίας τῆς φιλοσοφίας δὲν ἐκδόθηκε πρὶν ἀπὸ τὸ θάνατο τοῦ Σολωμοῦ (9 Φεβρουαρίου 1857) ἀλλὰ τουλάχιστο τὸν Ἀπρίλιο, ὅπως προκύπτει ἀπὸ τὴ μνηολόγησι τοῦ Προϊμίου τοῦ βιβλίου³—, ἄλλες ἀβλεψίες ποὺ ἡ ἀφετηρία τους βρίσκεται στὶς πρώτες συλλογές τῶν σολωμικῶν ποιημάτων καὶ ποὺ συνεχίστηκαν ὡς τοὺς καιροὺς μας — χωρὶς ἴσως νὰ πρόκειται γιὰ διαδοχικὰ κληρονομούμενη παραδρομὴ — καθυστέρησαν κατὰ ἕνα αἰῶνα περίπου τὴ χρονολογικὴ μετάθεσι ποὺ ὑπέδειξε ὁ Ν. Βέης. Ἐξηγοῦμαι. Τὴν 1 Ἰουνίου τοῦ 1857, σχεδὸν παρὰλληλα μὲ τὴ δημοσίευσή Κοτζιᾶ, στὴν «Πανδώρα», τὸ περιοδικὸ ποὺ καὶ πρὶν ἀλλὰ καὶ ἀργότερα φιλοξένησε ἀνέκδοτα ποιήματα τοῦ Σολωμοῦ σταλμένα ἀπὸ ἀνώνυμους καὶ ἐπώνυμους φίλους του, ἐβλεπε ξανὰ τὸ φῶς τὸ ἐπίγραμμα, αὐτὴ τὴ φορὰ χάρις στὸν Νικόλαο Κατραμῆ. Ὁ ζακυνθινὸς ἱερωμένος καὶ λόγιος τὸ παρενέβαλλε μέσα

1. «Γύρω στὸ σολωμικὸ ἐπίγραμμα τῶν Ψαρῶν», *Νέα Ἑστία* 38 (1945) 1089.

2. Γ. Βαλέτα, «Συμβολὴ στὴ σολωμικὴ βιβλιογραφία», *Γενικὴ Ἑλληνικὴ Βιβλιογραφία* 2 (1935) 119, ἀριθ. λήμματος 11: «1858. Πανδώρα 8 1858 σελ. 329α [Ἡ καταστροφή τῶν Ψαρῶν]». Γιὰ τὴν περιγραφὴ αὐτὴ βλ. τὴ σημ. 11.

3. «Ἐγράφη ἐν Ἀθήναις κατὰ μῆνα Ἀπ. ἔτους 1857», Ν. Κοτζιᾶς, *δ.π.*, σ. 3.

σ' ένα ιστοριοδιφικό μελέτημά του, πρόσφορο πλαίσιο για μιὰ τέτοια παρουσίαση. 'Ιστορώντας τὰ τελευταῖα χρόνια τῆς ζωῆς τοῦ 'Ιωάννη Βαρβάκη, ποὺ εἶχαν συνδεθεῖ μὲ τὴ Ζάκυνθο, καὶ μνημονεύοντας τὴ διαθήκη τοῦ ψαριανοῦ μεγαλέμπορου ποὺ διατρέχωνε τὴ μέριμνά του γιὰ τοὺς συμπατριῶτες του ὅσοι, πρόσφυγες μετὰ τὴν καταστροφὴ τοῦ 1824, ἀναζητοῦσαν νέα πατρίδα ἄλλοῦ, ἀνακαλοῦσε στὴ μνήμη τὸ τραγικὸ γεγονὸς καὶ παρέπεμπε χωρὶς ἄλλα ἱστορικὰ παραπληρώματα στὴ μούσα τοῦ Σολωμοῦ: «...ἔδωκεν αἰτίαν εἰς τὸν νέον τῆς Ἑλλάδος Τυρταῖον τὸν Σολωμόν, διὰ τοῦ ἀνεκδότου περὶ Ψαρῶν ποιήματος αὐτοῦ καλλικειλάδως νὰ ἐκφέρῃ·

*«Σ' τῶν Ψαρῶν τὴν ὀλόμανρη ράχην
Πεοπατῶντας ἢ δόξα μονάχην
Μελετᾷ τὰ λαμπρὰ παλληκάκια
Καὶ εἰς τὴν κόμην στεφάνι φορεῖ,
Γεναμένο ἀπὸ ἄλγα χορτάρια
Ποῦ εἶχαν μείνει στὴν ἔρημν γῆν»⁴.*

Μιὰ ἀρχικὴ παρατήρηση. Κατραμῆς καὶ Κοτζιάς μιλοῦν καὶ οἱ δύο ἀπερίφραστα γιὰ ἀνέκδοτο ποίημα⁵. Εἶναι φανερό ὅτι ὁ πρῶτος γράφοντας τὸ μελέτημά του στὴ Ζάκυνθο τὸ Μάιο τοῦ 1857 ἀγνοοῦσε τὸ βιβλίον τοῦ δευτέρου ποὺ τὴν ἴδια περίπου ἐποχὴ κυκλοφοροῦσε στὴν Ἀθήνα. Ἀνεξάρτητα πάντως ἀπὸ αὐτό, ἡ ρητὴ δῆλωσή τους προϋπέθετε ἀναμφίβολα μιὰ κάποια βιβλιογραφικὴ ἐνημέρωση γύρω ἀπὸ τὸ θέμα. Πόσο ὅμως ἀσφαλῆς μποροῦσε νὰ ἦταν, ὅταν, ἐκτὸς ἀπὸ τὸν «Ὑμνο εἰς τὴν Ἐλευθερίαν», ὅλα τὰ ἄλλα ποιήματα ποὺ εἶχαν δημοσιευθεῖ ὅσο ζοῦσε ὁ Σολωμός, βρίσκονταν διάσπαρτα σὲ διάφορα περιοδικά, ἐφημερίδες καὶ ἀνθολογίες τῆς ἐποχῆς⁶; Ἡ μήπως στὴ δῆλωσή τους πρέπει νὰ ὑποθέσουμε ὅτι ὑπόκειται κάποιο κοινὸ σημεῖο ἀναφορᾶς; Σ' αὐτὴ τὴν περίπτωσιν δὲν θὰ προτεῖναμε παρὰ μιὰν ἐκδοχὴ, μολονότι πᾶσχει ἀπὸ ἀποψη χρονολογικῶν διακριβώσεων, νὰ εἶχαν δηλαδὴ ἤδη στὰ χέρια τους τὴν πρώτη μεταθανάτια συλλογὴ σολωμικῶν ποιημάτων, τυπωμένη τὸ 1857 στὴ Ζάκυνθο, τὴν ἔκδοσιν Ροσόλιμου: τὸ ἐπίγραμμα

4. «Ἡ ἀποβίωσις τοῦ Ἰωάννου Βαρβάκη», *Πανδώρα* 8 (1857-58) 110.

5. Ὁ Ν. Κοτζιάς, ὁ.π., σ. 5, σημ. Πβ. Ν. Βέης, ὁ.π., σ. 1089.

6. Βλ. Ν.Β. Τωμαδάκη, *Ἐκδόσεις καὶ χειρόγραφα τοῦ ποιητοῦ Διονυσίου Σολωμοῦ*, Ἀθ. 1935, σ. IX-XV, καὶ ἀναλυτικότερα, γιὰ τὰ ἐπιμέρους ποιήματα, τὶς σημειώσεις τῶν *Ἀπάντων* Δ. Σολωμοῦ, ἔκδ. Α. Πολίτη, δ' ἀνατύπωση, «Ἰκκρος» 1979, σ. 327 κ.έ.

τῶν Ψαρῶν λείπει ἀπὸ τῆ συλλογῇ⁷. Ὡστόσο ἂς μὴν παραβλέψουμε καὶ κάτι ἄλλο ἀναφορικὰ τουλάχιστο μὲ τὸν Κατραμῆ. Συνδεδεμένος ἄμεσα μὲ τὸν Σολωμὸ καὶ τὸν κύκλο του τῆς Κέρκυρας εἶχε δώσει, μῆνες νωρίτερα, ἀναμφισβήτητες ἀποδείξεις τῆς πληροφορικῆς του ἐπάρκειας γιὰ τὰ σολωμικὰ πράγματα: στὸν ἐπιμνημόσυνο λόγο του στὴ Ζάκυνθο (Φεβρουάριος 1857), τὸ ἐγκώμιο τοῦ ποιητῆ τὸ θεμέλιωνε τόσο στὰ «ὀλίγα ἐκδοθέντα» ὅσο καὶ στὰ «οὐκ ὀλίγα» ἀνέκδοτα ποιήματά του, ἀνάμεσα στὰ ὁποῖα ἀπαριθμοῦσε καὶ τὰ Ψαρά (αὐτοῦ Λάμπρου, τῶν Ψαρῶν, τοῦ Μεσολογγίου, τῆς Σεβαστουπόλεως)⁸.

Τὸ δεῦτερο σχόλιο ἔχει νὰ κάνει μὲ στιχουργικὰ ζητήματα. Οἱ δύο δημοσιεύσεις παρουσιάζουν μεταξὺ τους φωνητικὲς παραλλαγές. Στὸν Κοτζιά π.χ. ἀποφεύγονται οἱ συνιζήσεις: *Κί' εἰς τὴν κόμη* (χωρὶς τελικὸ ν), *π' οὐχαν*, ἐνῶ ὁ μετοχικὸς τύπος *γεναμένο* τῆς ἐκδόσεως Κατραμῆ ἀντικαθίσταται ἀπὸ τὸν κοινότερο *γινόμενο*. Ἐχομε ἀσφαλῶς ἐδῶ τὴν πρώτη μαρτυρία γιὰ τὴ διπλὴ παράδοση καταγραφῆς, ποὺ σημάδεψε καὶ τὴν παραπέρα τύχη τοῦ ἐπιγράμματος.

Στὸν τόμο 1857-58 τῆς «Πανδώρας» δύο ἀκόμα φορές θὰ γίνει λόγος γιὰ τὸ ἐπίγραμμα, τὴ μία μάλιστα θὰ συνοδευτεῖ καὶ μὲ νέα δημοσίευση: στὶς 15 Ὀκτωβρίου 1857 ὁ Γεώργιος Κοζάκης-Τυπάλδος, γιός, τὸ καταχώριζε σὲ βιβλιοκρισίᾳ του γιὰ τὰ «Μνημόσυνα» τοῦ Βαλαωρίτη, ὅχι φυσικὰ χωρὶς αἰτίᾳ. Στὴν ἀρχαιότητά καὶ τὸν ἐλεγειακὸ του χαρακτήρα ἀναγνώριζε τὴν ἐπιβίωση τοῦ κλέφτικου τραγουδιοῦ, θέμα ποὺ τὸν ἀπασχολοῦσε γενικότερα στὴν κριτικὴ τῶν «Μνημοσύνων». Ἡ παρά-

7. Συλλογὴ τῶν γνωστῶν ποιημάτων τοῦ Ἰαπότ. Διονυσίου Κομ. Σολωμοῦ. Τὸ βιβλίον, ἀπ' ὅσο μὲ βοήθησαν οἱ ἀναζητήσεις μου σ' αὐτὸ τὸ χωρὶ, δὲν ἀναγγέλλθηκε οὔτε μνημονεύθηκε στὶς στήλες τοῦ τύπου τῆς ἐποχῆς, ἐπτανησιακοῦ καὶ ἐλλαδικοῦ, ἔτσι ποὺ νὰ παρουσιάζεται ἀδύνατος ὁ ἀκριβέστερος χρονικὸς προσδιορισμὸς τῆς κυκλοφορίας του. Νὰ κυκλοφοροῦσε ἀπὸ τὸν Μάρτιο κιόλας, σύμφωνα μὲ μιὰν ἐκδοχὴ ποὺ ἔχει διατυπώσει ὁ Γ. Βαλέτας; Βλ. «Κριτικὰ στὸ Σολωμό», ἀπόσπασμα ἀπὸ τὸν *Φιλολογικὸ Νέο Κόσμος* 5 (1935) 165. Αὐτὸ θὰ ἐξυπηρετοῦσε καὶ τὴ δική μας ὑπόθεση, ἀλλὰ προσκρούει στὴ ἴδια τὰ πράγματα, ὅπως ἄλλωστε τὸ παραδέχτηκε ὁ συγγρ. λίγο ἀργότερα στὴν *Καθημερινή* τῆς 26.8.1935, σ. 3 (Φιλολογικὴ σελίς). Ἡ ἀποψη τοῦ Γ. Σπικταλῆ ὅτι πρώτη ἐκδοσις τῶν σολωμικῶν ποιημάτων εἶναι ἡ ἀθηναϊκὴ τῶν Ε. Μανταβίνου καὶ Γ. Δαλλαπύρτα, ἐπίσης τοῦ 1857, καὶ σύγχρονη μ' αὐτὴ ἡ ἐκδοσις Ροσσόλμου, διατυπώνεται ἀτεκμηρίωτῃ βλ. «Ἐλεγχος τῶν ἐκδόσεων ποὺ ἔγιναν ἵσαμε σήμερα τῶν ἔργων τοῦ Διονυσίου Σολωμοῦ», *Νέα Ζωή* 11 (1922-23) 80. Γιὰ τὸ πότε κυκλοφόρησε ἡ ἀθηναϊκὴ ἐκδοσις βλ. σημ. 21.

8. Λόγος ἐπιτάφιος εἰς τὸν διάσημον τῆς νέας Ἑλλάδος ποιητὴν Κομ. Ἰαπ. Διονυσίου Σολωμόν, *Ζάκυνθος* 1857, σ. 11.

θεση τοῦ ἐπιγράμματος ἐπισφραγιζόταν μὲ μιὰ ἐνδεικτικὴ τῶν ἰδεῶν τοῦ κριτικοῦ ἀφοριστικὴ διατύπωση: «Εἰς τοὺς ὁμηρικοὺς τῶ ὄντι τούτους στίχους, περιέχεται ὁλόκληρος ἡ θρηνώδης ἱστορία τῆς νεωτέρας ἑλληνικῆς ἡρώϊκῆς ποιήσεως»⁹. «Ὅσο γιὰ τὴ στιχουργικὴ καταγραφὴ τῆς τρίτης αὐτῆς δημοσίευσης, πρέπει νὰ ποῦμε ὅτι προσεγγίζει σχεδὸν ἀπόλυτα σ' ἐκεῖνη τῆς πρώτης ὑποδηλώνοντας ἔτσι τὴν πηγὴ τοῦ Τυπάλδου»¹⁰. Ὡστόσο ἓνα πρόσθετο στοιχεῖο μᾶς ἀναγκάζει νὰ σκεφθοῦμε καὶ τὸ ἐνδεχόμενον μιᾶς ἄλλης διαδρομῆς ποὺ θὰ εἶχε πιθανὸν τὴν ἀφετηρίαν της στοὺς ἐφτανησιώτικους σολωμικοὺς κύκλους: ὁ Τυπάλδος εἶναι ὁ μόνος ἀπὸ τοὺς τρεῖς ἐκδότες ποὺ διέσωσε ἀκέραιον τὸν τίτλον τοῦ ἐπιγράμματος, ὅπως δηλαδὴ τὸν ξέρουμε ἀπὸ τὴν ἐκδοσὴ τῶν Εὐρισκομένων («...ἐν τῷ ἐξαισίῳ αὐτοῦ ποιήματι, Ἡ καταστροφὴ τῶν Ψαρῶν»)»¹¹.

Τὴν τρίτη μνεῖα τοῦ τῆ συναντᾶμε σ' ἓνα ταξιδιωτικὸ ἀφήγημα γραμμένον τὸν Ὀκτώβριον τοῦ 1857 ἀλλὰ δημοσιευμένο στὴν «Πανδώρα» σὲ δύο συνέχειες, τὸν Φεβρουάριον καὶ Μάρτιον τοῦ 1858¹². Ὁ συγγραφέας τοῦ «Γοργιάς» — ὅλοι ἀναγνώριζαν κάτω ἀπὸ τὸ ψευδώνυμον αὐτὸ τὸν Κωνσταντῖνον Πώπ, τὸν παλαιὸ διευθυντὴ καὶ χρονογράφον τοῦ περιοδικοῦ «Εὐτέρπη» (1847-1855) — δηλώνοντας στὸν ἐπίλογον τῶν ταξιδιωτικῶν τοῦ ἐντυπώσεων ἀπὸ μιὰ περιοδείαν στὴ νότια Εὐρώπην τὴν πρόθεσίν του ν' ἀσχοληθεῖ στὸ μέλλον διεξοδικότερα μὲ τὴν Κέρκυραν, τὸ πρῶτον ἑλληνικὸν ἔδαφος ποὺ πάτησε, σὰν ἄλλος Ὀδυσσεύς, ὕστερα ἀπὸ τὴν «πλάνην» τοῦ στὴ Δύση, περιοριζόμενος ἐδῶ μονάχα σὲ μερικὰς θλιβερὰς διαπιστώσεις ποὺ ἀφοροῦσαν τὸ πολιτικὸν κλίμα στὸ ἀγγλοκρατούμενον νησί καὶ προπαντὸς τίς μεταθανάτιες τύχας τοῦ Σολωμοῦ καὶ τοῦ ἔργου του: «φεῦ! εἰσέτι σιωπῇ τὰ πάντα,

«Γιατὶ τὰ σκιάζει ἡ φοβέρα

Καὶ τὰ πλακόνει ἡ σκλαβιά»

9. Πανδώρα 8 (1857-58) 328.

10. Ἡ βασικὴ διαφορὰ ἐντοπίζεται στὸν στίχον 4: Κ' εἰς τὴν κόμην Κοτζιάς, Καὶ στὴν κόμην Τυπάλδου. Ἡ μετοχὴ γενεαμένο, στὸν Τυπάλδου ὅπως στὸν Κοτζιά: γινόμενο.

11. Ὁ.π., σ. 328. Ἡ δημοσίευσις τοῦ Τυπάλδου βιβλιογραφήθηκε ἀπὸ τὸν Γ. Βαλέτα (βλ. σημ. 2), ἀλλὰ μὲ ἀνακρίβειες: χρονιὰ τῆς δημοσίευσης εἶναι τὸ 1857 καὶ ὄχι τὸ 1858 καὶ ἡ σχολαστικὰ ἀκριβὴς παραπομπὴ στίς σελίδες τοῦ περιοδικοῦ, 328β καὶ ὄχι 329α. Πβ. στὸ ἴδιον δημοσίευμα τὸ λήμμα ὑπ' ἀριθ. 98. Στὴν περιγραφὴ Βαλέτα στηρίχθηκε προφανῶς καὶ ὁ Γ.Ν. Παπανικολάου στὴ σολωμικὴ βιβλιογραφία του, Δ. Σολωμοῦ Ἔπαντα, Ἀθ. 1972, τ. Β', σ. 794, λήμμα «Πανδώρα».

12. «Ἑλληνος περιηγητοῦ σημειώσεις», Πανδώρα 8 (1857-58) 511-516 καὶ 535-539.

ὥς εἶπεν ὁ Σολωμός εἰς τὸν ἀθάνατον ὕμνον του περὶ ὅλης τῆς ὑποδούλου Ἑλλάδος. Ὁ Σολωμός! Ὡν ἐν τῇ νήσῳ ἐκείνῃ, ἣν ἡγάπα τοσοῦτον καὶ κατῴκησεν ὑπὲρ τὴν εἰκοσαετίαν, ἠρώτησα περὶ αὐτοῦ, ἀποθανόντος πρὸ τινων μηνῶν... Καὶ ὀλίγοι ἦσαν οἱ ἀναμνησκόμενοι ἐτι αὐτοῦ... Ἠρώτησα ποῦ εἶναι τὰ χειρόγραφα ποιήματά του, τὸ Μεσολόγγι, ὁ Λάμπρος, τὰ Ψαρά, καὶ οὐδεὶς ἐγνώριζε νὰ μ' ἀποκριθῇ. Ἐλπίζων νὰ ἐνασχοληθῶ περὶ τὴν βιογραφίαν τοῦ ἐνδόξου τούτου ποιητοῦ μας, παύω ἐνταῦθα τὸν περὶ αὐτοῦ λόγον»¹³. Φυσικὰ οἱ συζητητὲς τοῦ φιλοπερίεργου ἀθηναίου περαστικοῦ τῆς Κέρκυρας¹⁴ δὲν ἦταν, ὅπως φαίνεται, τὰ ἀρμοδιότερα πρόσωπα γιὰ ν' ἀπαντήσουν στὰ ἐναγώνια ἐρωτήματά του, πὺλ ὥστόσο δὲν θ' ἀργοῦσαν νὰ πάρουν ἐκνοποιητικὴ ἀπάντησι: τὸ 1859 ἔβγαине στὸ φῶς μὲ τὴ φροντίδα καὶ τὸ μὶχθο τοῦ Ἰά-

13. Ὁ.π., σ. 539 (τὰ ἀποσιωπητικὰ ἀνήκουν στὸ κείμενο τῆς Πανδώρας). Πβ. σ. 514, σχόλιο ἀπὸ τὴν ἐπίσκεψιν εἰς τὴ Σικελίαν μὲ ἀφορμὴ ἓνα θρυλλούμενο ἐπεισόδιο τῆς ἄτυχης ἀθηναϊκῆς ἐκστρατείας κατὰ τὸν Πελοποννησιακὸν πόλεμον, τὴν ἀπειληθεύρωση ἀπὸ τὰ δεινὰ τῆς αἰχμαλωσίας ὅσων Ἀθηναίων τραγουδοῦσαν χορικά τοῦ Εὐριπίδου. Ἡ πράξις αὕτη, κατὰ τὸν Πῶπ, εἶναι «λαμπρὰ καὶ ἀθάνατος μαρτυρία τῆς φιλομουσίας τῶν Σικελιωτῶν (...). Τοσαύτην ποτὲ εἶχε δύναμιν ἡ Ἑλληνικὴ ποίησις ἐπὶ Ἑλληνικῶν ψυχῶν. Δὲν ἐθαύμαζον ἐκεῖνοι ποιητικὰ τινα σκαλαθύρματα, ὥς ἐνιοὶ σήμερον παρ' ἡμῖν, ἀλλὰ τὴν ἀληθῆ ποίησιν, τὴν τοῦ Σολωμοῦ, τὴν τῆς καρδίας». Καὶ παλαιότερα, στὰ χρονολογήματα τῆς *Εὐτέρας* («Ἔργα καὶ ἡμέραι»), δὲν σπάνιζαν οἱ ἀναφορὲς στὸν ποιητὴ τῆς Ζακύνθου, εἴτε μὲ τὴν ἐπὶ κληση στίχων του προσαρμοζόμενων σὲ περιστάσεις, εἴτε μὲ πρόθεσιν ἀξιολογήσεων στὸν ἑλληνικὸν ποιητικὸν χῶρον, ὅπως π.χ. στὸ χρονολόγημα τῆς 1.6.1849, σ. 455α. Ὅσο γιὰ τὴν ὑποσχόμενη ἐδῶ βιογραφίαν τοῦ Σολωμοῦ, ὁ Πῶπ τὴν ἔγραψε καὶ τὴ δημοσίευσε εἴκοσι σχεδὸν χρόνια ἀργότερα στὸ περιοδικὸν *Βύρων* 2 (1876) 199-208. «Ἐπελαθόμεθα αὐτοῦ ἐπὶ μακρόν» σημειώνει μὲ κάποιες τύψεις (σ. 201). Γιὰ μᾶς ἔχει ἐνδιαφέρειν ὅτι στὸ ἄρθρον αὐτὸ παραιτεῖται ἀπὸ τὴν ἀνάληψιν τῶν ἄλλων ποιημάτων τοῦ Σολωμοῦ γιὰ νὰ σχολιάσει μόνον τὸ ἐπίγραμμα τῶν Ψαρῶν, πὺλ τὸ δημοσιεύει σὲ νέα παραλλαγή (στ. 5: *γενομένο*, στ. 6: *ποῦ ἐμείναν*). «Κατ' ἐμὲ — γράφει ἀνάμεσα σὲ ἄλλα — τὸ ἐξάστιχον τοῦτο ἔρκει ν' ἀπαθανάτισῃ τὸ ὄνομα τοῦ ποιητοῦ, οὐδὲ γνωρίζω ἂν παρουσιάξῃ οἷουδὴποτε ἄλλου ἔθνους ποίησις ὑψηλοτέρως [γρ. ὑψηλοτέρως] τὰς εἰκόνας, τὴν περιεκτικότητά καὶ τὰς ἐννοίας φθόγγους» (σ. 208). Πβ. Γ. Βαλέτα, «Ὁ Σολωμός καὶ ἡ νεοελληνικὴ κριτικὴ. Μιὰ σύντομη ἐπισκόπησις τῶν σολωμικῶν μελετῶν», *Νέα Ἑστία*, Χριστούγ. 1978, σ. 180.

14. Ἡ παρούσα τοῦ ἐκεῖ πιθκὸν νὰ μὴν συνδέεται μόνον μὲ τὸ τέρμα τοῦ ταξιδίου του. Στὴν ἐφημ. *Αἰὼν* τῆς 1.7.1857, σ. 4, βρισκω νὰ ἀναγγέλλεται ὁ προβιβασμός του ἀπὸ τῆ Γραμματείας τοῦ Προξενείου τῆς Μάλτας στὴν ἀντίστοιχὴ τοῦ Γενικοῦ Προξενείου τῆς Κέρκυρας. Πάντως ἔφτασε μέσω Μάλτας στὶς 9 Σεπτεμβρίου· βλ. τὸν πίνακα «Κατάπλους ἐπιβατῶν μὲ δημόσια πλοῖα», *Ἐφημερίς ἐπίσημος τοῦ ἡνωμένου κράτους τῶν Ἰονίων Νήσων*, 7/19.9.1857, σ. 12.

κωβου Πολυλά και άλλων φίλων του ποιητή ή έκδοση των Εύρισκομένων στον ίδιο ακριβώς έκεινο τρόπο, του οποίου την ολιγωρία απέναντι στη σολωμική παρακαταθήκη είχε ξμμεσα επικρίνει ο Πώπ στο ταξιδιωτικό του 1857¹⁵.

Βέβαια τὰ «Ψαρά», με τὴ μορφή που μοιάζει νὰ τὰ ἰδεαζόταν τότε ὁ περιηγητὴς μας ἀλλὰ καὶ ὅσοι ἄλλοι τὰ μνημονεύουν τὴν ἴδια ἐποχὴ — εἶναι χαρακτηριστικὴ ἡ συμπαράθεσή τους ἀνάμεσα στὶς μεγάλες ἀνέκδοτες ποιητικὲς δημιουργίες τοῦ Σολωμοῦ, τοὺς Ἐλευθέρους Πολιορκημένους (= Μεσολόγγι), τὸν Λάμπρο, τὸν Πόρφυρα κλπ., σὰν νὰ ἐπρόκειτο γιὰ ἀνάλογης ἔκτασης ἔργο¹⁶ — μ' αὐτὴ τὴ μορφή δὲν σιχουρήθηκαν ποτέ, ἀνεξάρτητα ἴσως ἀπὸ τὶς ὅποιες προθέσεις τοῦ ποιητῆ, καὶ ἀπὸ κανέναν, ὅσο τουλάχιστο γνωρίζω, τὸ ἐξάστιχο ἐπίγραμμα δὲν θεωρήθηκε στὰ μεταγενέστερα χρόνια ἀπόσπασμα εὐρύτερης σύνθεσης πού ἀγνοεῖται ἡ τύχη της. Τὸ γεγονὸς ἄλλωστε ὅτι καὶ ἡ δημοσίευσή του στὰ Εὐρισκόμενα στηρίχθηκε ὅχι σὲ κάποιο χειρόγραφο ἀλλὰ σὲ ἀπὸ μνήμης ἀκούσματα τῶν ἐκδοτῶν¹⁷, δὲν ἄφηνε περιθώρια γιὰ εἰκο-

15. Νὰ καταλογίσουμε ἀπλῶς ἄγνοια καὶ ἀδιαφορία στοὺς συνομιλητὲς τοῦ Πώπ ἢ μήπως μιὰ διάθεση κρυψίνουας καὶ ἐπιφυλακτικότητας ὑπαγορευμένη ἀπὸ τὴν τροπὴ τῶν πραγμάτων γύρω ἀπὸ αὐτὴ τὴν παρακαταθήκη; Τὸ κλίμα τῆς ἀμηχανίας καὶ ἀπογοήτευσης μπροστὰ στὴν ἀποσπασματικὴ εἰκόνα πού παρουσίαζαν τὰ κατάλοιπα τοῦ ποιητῆ, δημιουργημένο ἤδη πολὺ πρὶν νὰ δοῦν αὐτὰ τὸ φῶς τῆς δημοσιότητας, ἀσφαλῶς θὰ βάραινε στὶς συζητήσεις μετὰ τὸν ἀδιάκριτο «ξένου» τῆς Κέρκυρας. Γιὰ τὸ θέμα βλ. Λίνου Πολίτη, «Ὁ Σολωμὸς καὶ οἱ σύγχρονοί του», στὸ *Γύρω στὸ Σολωμό. Μελέτες καὶ ἄρθρα (1938-1958)*, ἐκδ. Γαλλικοῦ Ἰνστιτούτου Ἀθηνῶν, Ἀθ. 1958, σ. 205 κ.έ. (ἡ μελέτη πρωτοδημοσιεύθηκε στὴ *Νέα Ἑστία* 62 (1957), Χριστουγ. τεύχος). Ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος μοιάζει ὑπερβολικὴ ἡ διαπίστωση τοῦ Πώπ ὅτι ὁ Σολωμὸς εἶχε σχεδὸν ξεχαστεῖ ἀπὸ τοὺς Κερκυραίους μερικὸς μῶλις μῆνες μετὰ τὸ θάνατό του. Στὰ τέλη Αὐγούστου, λίγο δηλαδὴ πρὶν νὰ γράφει τὸ ταξιδιωτικὸ του, καταχωρίζεται στὴν ἐφημερίδα τῆς Κέρκυρας *Τὰ Καθημερινά* (φ. τῆς 24.8.1857, σ. 4) μιὰ ἀκόμα ὠδὴ ἀπὸ τὶς πολλὲς πού εἶχαν ὡς τότε δημοσιευθεῖ στὸν κερκυραϊκὸ τύπο γιὰ τὸ θάνατο τοῦ ποιητῆ. Βλ. ἀναφορικὰ μετὰ τὰ δημοσιεύματα αὐτὰ Γ. Βαλέτα, «Νέα Σολωμικά», *Νέα Ἑστία* 33 (1943) 533-535.

16. Τὶς σχετικὲς μαρτυρίες, ἀπὸ τοὺς ἐπιμνημόσυνους κυρίως λόγους τοῦ Φεβρουαρίου τοῦ 1857 στὴ *Ζάκυνθος*, βλ. συγκεντρωμένους στὸν Α. Πολίτη, ὁ.π., σ. 201. Πβ. τοῦ ἴδιου, «Χρονολογικὰ ζητήματα πειήματα τοῦ Σολωμοῦ», ὁ.π., σ. 97. Ἐνδεικτικότερος γιὰ τὸ θέμα μας μοῦ φαίνεται ὁ τρόπος τῆς διατύπωσης τοῦ Ν. Κοτζιᾶ: *Ἐκ Σολωμοῦ ποιήματος Περὶ Ψαρά[ν] ἀλώσεως ἀνεκδότου*, ὁ.π. σ. 5 καὶ Ν. Βέη, ὁ.π., σ. 1089. Σὲ μιὰ σύνταξη χωρὶς σχήματα ὑπερβατὰ θὰ διαβάσαμε: «Ἐξ ἀνεκδότου ποιήματος Σολωμοῦ Περὶ ἀλώσεως Ψαρῶν».

17. «Τοῦτα τὰ ἐπιγράμματα δὲν εὐρέθηκαν εἰς τὰ χειρόγραφα, ἀλλὰ τὴν

τολογίες γύρω από τὸ θέμα. Σὲ προφορική παράδοση βασίζονται προφανῶς καὶ οἱ δημοσιεύσεις τοῦ 1857. Παρατηρήσαμε ἥδη τὴ συγγένεια ἀνάμεσα στὶς γραφὲς Κοτζιᾶ καὶ Τυπάλδου. Ἀνάλογη παραλληλία διαπιστώνεται καὶ στὰ κείμενα Κατραμῆ καὶ Πολυλά· καὶ οἱ δύο τυπώνουν γεναμένο, ποῦ εἶχαν κλπ. Ἀλλ' ἐδῶ ἡ πηγὴ εἶναι κοινὴ καὶ ἄμεση: τὸ στόμα τοῦ ἴδιου τοῦ ποιητῆ. Ἡ «γλυκύφθογγος φωνή» τοῦ ἀντηχοῦσε ἀκόμη στ' αὐτιά τοῦ Κατραμῆ, ὅταν στὰ 1857 κατέθετε τὴν προσωπικὴ του μαρτυρία γιὰ τὶς συναντήσεις ποὺ εἶχε παλαιότερα μαζί του στὴν Κέρκυρα¹⁸.

Ἀπὸ ἐδῶ καὶ πέρα διαδοχικὰ ἀνακύπτουν τὰ ἐρωτήματα. Πῶς π.χ. ὁ τόσο προσεκτικὸς στὶς βιβλιογραφικὲς του ἀναφορὲς Πολυλάς δὲν μνημόνευσε στὶς Σημειώσεις τῶν Εὐρισκομένων τὶς προδημοσιεύσεις ἂν ὄχι τοῦ Κοτζιᾶ, τουλάχιστο τῶν Κατραμῆ καὶ Τυπάλδου, ἀφοῦ μάλιστα ἀπὸ τὸν ἴδιο τόμο τῆς «Πανδώρας» τοῦ 1857-58 ἀναδημοσιεύει, δηλώνοντάς το κάθε φορά, ἄλλα ποιήματα ποὺ δὲν βρέθηκαν στὰ χαρτιά τοῦ ποιητῆ¹⁹; Καὶ πῶς ἀκόμα — γιὰ νὰ ἐπιστρέψουμε πρὶν πίσω — οἱ ἐκδότες τῆς δεύτερης συλλογῆς τῶν σολωμικῶν ποιημάτων Ε. Μαντσαβίνος καὶ Γ. Δαλλαπόρτας, δὲν συμπεριέλαβαν τὸ ἐπίγραμμα στὴν ἔκδοσή τους, ποὺ τυπώθηκε, καθὼς φαίνεται, γύρω στὰ τέλη τοῦ 1857 στὴν Ἀθήνα καὶ εἶχε, κατὰ τὴ δῆλωση τῶν ἰδίων, τὸν φιλόδοξο στόχο νὰ καταστήσει στὸ κοινὸ «ἐφικτὰ τὰ τῆδε κάκεισε διεσπαρμένα τεμάχια τῆς ὑψηπετοῦς τοῦ ποιήσεως»²⁰; Ἡ εἰρωνεία τοῦ πράγματος εἶναι ὅτι ἡ «Πανδώρα» τοῦ 1857-58 εἶχε καὶ ἐδῶ τὴ σύμπραξή της (στὶς 15 Αὐγούστου πρωτοδημοσίευσε τὸ ἐπίμετρο τῆς συλλογῆς, τὴν πολύστροφη ὠδὴ τοῦ Γ. Δαλλαπόρτα «Εἰς τὸν θάνατον τοῦ Δ. Σολομοῦ»)²¹, ἔτσι ποὺ δικαιολογημένα νὰ ἀναρωτιόμαστε γιὰ τὸ πῶς τελικὰ ἔμεινε ἀπρα-

ἀκρίβεια τῆς γραφῆς βεβαιώνουν ὁ Ἐκδότης καὶ οἱ συνεργάταις του, ὅπου τὰ ἄκουσαν ἀπὸ τὸν ποιητῆ, "Ἀπαντα, ἔκδ. Α. Πολίτη, σ. 331.

18. «Ἀκροαταί, πιστεύσατέ μοι, πολλὰ ἔτη ἤδη παρῆλθον, πλὴν ἡ γλυκύφθογγος φωνή του, ἀντηχεῖ ἀκόμη εἰς τὰ ὦτα μου», *Λόγος ἐπιτάφιος*, ὁ.π., σ. 13.

19. *Εὐρισκόμενα*, σ. 216 κ.ε. Πβ. Ν.Β. Τωμαδάκης, ὁ.π., σ. XXI κ.ε.

20. *Ποιήματα Σολομοῦ καὶ Ὡδὴ εἰς τὸν θάνατόν του*, σ. 3. Δὲν περιέχει τὸ ἐπίγραμμα οὔτε καὶ ἡ κλεψίτυπη ἔκδοσή της τοῦ Δ.Ν., Ἀθ. 1858, παρόλο ποὺ ὁ ἀνώνυμος ἐκδότης σαρκάζει τὸν Δαλλαπόρτα γιὰτὶ θέλησε «παρελείπων πολλὰ τοῦ περιφύμμου ποιητοῦ ἔργα, νὰ μᾶς προσφέρῃ τὸ ἰδικόν του, ὡς εἰ εἶχόμεν ἐπιθυμίαν ν' ἀναγνώσωμεν ποιήματα τοῦ Δαλλαπόρτα», σ. 3. Πβ. Ν.Β. Τωμαδάκης, ὁ.π., σ. XXI.

21. σ. 221-226. Ἡ 15 Αὐγούστου μᾶς δίνει ἔτσι τὸ ὄριο post quem τῆς ἐκτύπωσης τῆς συλλογῆς. Τὰ ἀντίτυπα μὲ ἐξώφυλλο ἔχουν δύο χρονολογίες: 1857

τήρητη από τους παλαιούς εκείνους εκδότες των σολωμικών ποιημάτων ή υπαρχέ τοῦ ἐπιγράμματος στίς σελίδες τοῦ περιοδικοῦ.

Ὡστόσο αὐτὴ ἐξακολούθησε οὐσιαστικὰ νὰ λανθάνει καὶ στοὺς μεταγενέστερους καιροὺς, παρὰ τὴν ἐπισήμανσή της, μερικὴ καὶ ἀτελὴ ἄλλωστε, ἀπὸ τὴ σολωμικὴ βιβλιογραφία. Καμιά λ.χ. ἀπὸ τὶς νεώτερες ἐκδόσεις τῶν Ἀπάντων, οὔτε οἱ εἰδικὲς διατριβὲς γιὰ τὶς ἐκδόσεις τῶν ἔργων τοῦ Σολωμοῦ, οὔτε οἱ συναφεῖς μελέτες, οὔτε, ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος, οἱ μονογραφίαι γιὰ τὴν «Πανδώρα» — στίς ὁποῖες ἐπισημαίνεται μὲ ἔμφαση ἡ παρουσία τοῦ Σολωμοῦ μέσα στὸ περιοδικὸ — ἀποθησαύρισαν, ὅσο μπόρεσα νὰ διαπιστώσω, τὶς δημοσιεύσεις τοῦ 1857²² προεκτείνοντας τὴ βιβλιογραφικὴ περιπέτεια τοῦ ἐπιγράμματος ὡς τὶς μέρες μας. Ἴσως βέβαια, στὸ τέλος-τέλος, αὐτὸ νὰ μὴν ἔχει καὶ τόση σημασία ὥσπιν ἀσφαλῶς πρέπει ν' ἀποδώσουμε στὸ γεγονὸς, ὅτι χάρις στίς νέες μαρτυρίες τοῦ 1857, πολὺ κοντινὲς στὸ θάνατο τοῦ ποιητῆ, μπορούμε τώρα νὰ ἀναθεωρήσουμε τὴν ἄποψη ποὺ ἔχει διατυπωθεῖ ἀπὸ κορυφαῖο σύγχρονο σολωμιστὴ: «ἀκόμη καὶ τὸ ἐπίγραμμα τῶν Ψαρῶν, (...) εἶναι περιέργο πῶς δὲν εἶχε γίνεῖ καθόλου εὐρύτερα γνωστό»²³.

Ἐμμ. Ν. Φραγκίσκος

στὴ σελίδα τίτλου, 1858 στὸ ἐξώφυλλο, ἔνδειξη ὅτι τὸ βιβλίον πρέπει τελικὰ νὰ κυκλοφόρησε τὸ 1858· βλ. Γ. Βαλέτα, «Κριτικὰ στὸ Σολωμόν», ὅ.π., σ. 165, καὶ Γκί-ννη-Μέζα, *Ἑλληνικὴ Βιβλιογραφία 1800-1863*, Γ', ἀρ. 7353.

22. Ἄγνωστὸ ἐξάλλου ἂν καὶ ποῦ ὁ Φ. Μιχαλόπουλος δημοσίευσε τὶς «συμπληρώσεις καὶ διορθώσεις» στὸ βιβλίον τοῦ Η. Βουτερίδη, *Ὁ Σολωμός καὶ οἱ Ἑλλη-λῆνες*, Ἀθ. 1937, ποὺ προανέγγειλε σὲ γράμμα του στὴν *Καθημερινή* τῆς 5.4. 1937, σ. 4.

23. Λ. Πολίτης, «Ὁ Σολωμός καὶ οἱ σύγχρονοί του», ὅ.π., σ. 196.